

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce,** se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad,** se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, **za účasti:** SOLAR 6 s.r.o., se sídlem Počernická 272/96, Praha 10, zastoupený Mgr. Tomášem Matějovským, advokátem se sídlem Na Poříčí 1079/3a, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2015, č. j. 62 A 114/2013 - 366,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 9. 2015, č. j. 62 A 114/2013 - 366, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh dosavadního řízení a rozsudek krajského soudu

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2010, č. j. 12488-8/2010-ERU, byla osobě zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatelka“) udělena licence č. 111017227 na výrobu elektřiny od 22. 12. 2010 na dobu 25 let pro provozovnu fotovoltaické elektrárny FVE Kojetín (dále jen „FVE Kojetín“ nebo také „elektrárna“ či „energetické zařízení“).

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu závažného veřejného zájmu. Tvrdil, že pro udělení licence stěžovatelce nebyly splněny podmínky stanovené zákonem č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), v relevantním znění (dále jen „energetický zákon“), a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, v relevantním znění (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“)

[3] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 24. 9. 2015, č. j. 62 A 114/2013 - 366, rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil.

[4] Krajský soud dovodil včasnost podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 2 věty první s. ř. s. a splnění dalších podmínek řízení včetně aktivní legitimace žalobce podle § 66 odst. 2 s. ř. s.

[5] K argumentaci stěžovatelky neshledal ani nepřípustné rozšíření žaloby. Konstatoval, že žalobní námitku, že ještě po vykonání revize docházelo k výstavbě elektrárny a revizní zpráva, ev. č. 10/1/16 (dále jen „revizní zpráva“), M. H. tedy nebyla pravdivá a nemohla prokazovat technické předpoklady, uplatnil žalobce v konkrétní rovině až v replice podané u krajského soudu dne 13. 5. 2014, tedy po lhůtě k podání žaloby. Podle názoru krajského soudu se ovšem jednalo o konkretizaci již uplatněného žalobního bodu, neboť žalobce v žalobě namítal nesplnění technických předpokladů a dokončování stavby elektrárny teprve v průběhu licenčního řízení; nedokončenost elektrárny dovozoval z předložených dokladů (zejména stavebních deníků).

[6] Krajský soud poukázal na skutečnost, že vyhotovení revizní zprávy, které stěžovatelka předložila v licenčním řízení žalovanému, obsahovalo na závěr popis dvou závad, které měly být odstraněny do dne 30. 11. 2010. Vyhotovení revizní zprávy, které bylo předloženo stavebnímu úřadu v kolaudačním řízení, pak obsahovalo na závěr popis pěti závad, které měly být odstraněny do 30. 11. 2010.

[7] Krajský soud na základě údajů uvedených ve stavebních denících dospěl k závěru, že montáž fotovoltaických panelů, k nimž se vztahuje rovněž revizní zpráva, probíhala po datu, které je uvedeno v revizní zprávě jako datum vykonání revize. Vzhledem k rozsahu montáží se nemohlo jednat o opravy či úpravy poškozených panelů. Současně se nejednalo ani o přípravu dalšího rozšíření elektrárny nad rámec udělení licence, neboť docházelo k pracím na fotovoltaických panelech, k nimž je vyhotovena revizní zpráva. Skutečnost, že v době provedení revize nebyly namontovány veškeré panely, plyne podle krajského soudu také z revizní zprávy, která se k množství, typu a výkonu jednotlivých namontovaných panelů nevyjadřuje a nemohla tedy stav revidovaného zařízení dokládat. Ve vztahu k termínu revize krajský soud konstatoval, že revize byla provedena ve dnech 20. - 25. 10. 2010, jak je uvedeno v revizní zprávě. Neztotožnil se tedy se stěžovatelkou, že datum revize bylo v revizní zprávě uvedeno nesprávně.

[8] Krajský soud shledal nadbytečné provést dokazování čestným prohlášením revizního technika, které podle jeho názoru nemohlo na uvedených zjištěních nic změnit. Stejně tak nepovažoval za potřebné provádět důkaz fotodokumentací, která byla předložena stěžovatelkou. Uvedl, že z fotografií nelze seznat, kdy byly vyhotoveny a co se na nich přesně nachází, navíc nemohou prokázat bezpečnost elektrárny k datu udělení licence.

[9] Krajský soud uzavřel, že technické předpoklady byl žadatel o udělení licence (stěžovatelka) povinen prokázat mj. dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (revizní zprávou). Je přitom zřejmé, že revizní zpráva se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její NN části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby, jež přímo souvisí s elektrickou bezpečností zařízení.

pokračování

Část revize týkající se stejnoměrné části fotovoltaické elektrárny nelze dokončit bez finálně instalovaných fotovoltaických panelů. Revizní technik musí zkontrolovat, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází), neboť zpráva o revizi je jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci), z něhož se podává výkon elektrárny. Revizní technik však není povinen revidovat fotovoltaické panely jako hotové výrobky. Vzhledem k tomu, že v době provedení revize nebyla elektrárna dokončena, předmětná revizní zpráva není dostatečným podkladem, který by prokazoval splnění technických předpokladů, v důsledku čehož stěžovatelka neprokázala splnění technických předpokladů a licence jí byla udělena v rozporu se zákonem.

[10] Krajský soud rovněž vyslovil názor, že s ohledem na předložení nepravdivé revizní zprávy (tj. revizní zprávy vyhotovené v době, kdy elektrárna nebyla dokončena) nemohla být stěžovatelka v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence, neboť věděla, kdy byla revize vykonána a v jakém stavu v rozhodnou dobu elektrárna byla (tj. že nebyla dokončená). Existenci dobré víry stěžovatelky vyvrací rovněž dvě „verze“ téže revizní zprávy, z nichž jedna byla předkládána v licenčním řízení a jiná v řízení před stavebním úřadem.

II. Shrnutí kasační stížnosti

[11] Rozsudek krajského soudu napadla stěžovatelka kasační stížností z důvodů, které podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[12] Namítla, že se krajský soud nesprávně vypořádal s otázkou přezkoumatelnosti závažného veřejného zájmu jako podmínky aktivní legitimace žalobce k podání žaloby. Neobstojí krajským soudem uváděný příměr s věcí řešenou rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), neboť v nyní posuzovaném případě se jedná na rozdíl od odkazované věci o ryze vertikální vztah. Ingerence do tohoto vztahu nejvyšším státním zástupcem na základě uvážení je proto „*neomezeným správním uvážením*“.

[13] Stěžovatelka se neztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žaloba podle § 66 odst. 2 s. ř. s. neslouží k ochraně žádných konkrétních práv. Přezkum rozhodnutí o udělení licence nechrání jakékoliv veřejné subjektivní právo, naopak hrozí zásahem do něj. Nejvyšší státní zástupce zasáhl do veřejného subjektivního práva stěžovatelky a krajský soud mu neposkytl ochranu.

[14] Zdůraznila, že není příjemkyní podpory pro elektrárny uvedené do provozu v roce 2010, jak bylo mylně uvedeno v žalobě. Již v průběhu licenčního řízení věděla, že nemůže splnit podmínky pro uvedení elektrárny do provozu v roce 2010, neměla tedy rozumný důvod požadovat, aby jí licence byla udělena do konce roku 2010.

[15] Žalovaný měl v případě pochybností, zda byly pro rozhodnutí o udělení licence splněny všechny zákonné předpoklady, přezkoumat napadené rozhodnutí v rámci obnovy

řízení. Žalovaný podal žalobci podnět k přezkoumání napadeného rozhodnutí, ačkoli dříve neprovedl kontrolu FVE Kojetín. Pokud by takto postupoval, zjistil by, že FVE Kojetín splňovala podmínky pro uvedení do provozu nejpozději v únoru 2011. Dokončenost elektrárny byla potvrzena kontrolou ČEZ Distribuce, a.s., kterou byla FVE Kojetín prověřena, a kolaudačním souhlasem ze dne 17. 2. 2011. S ohledem na skutečnost, že je povinna postupovat s péčí řádného hospodáře, využila možnosti na změnu termínu připojení elektrárny do distribuční soustavy do konce roku 2010, ačkoli si byla vědoma toho, že jde pouze o teoretickou možnost, s níž nemohla reálně počítat, což vyplývá ze Smlouvy o smlouvě budoucí č. 4120393724 ze dne 15. 2. 2010, která byla uzavřena s ČEZ Distribuce, a.s., jakož i z komunikace mezi stěžovatelkou a ČEZ Distribuce, a.s.

[16] Dále namítla, že v řízení před krajským soudem došlo k nepřípustnému rozšíření žalobních bodů v rozporu s § 72 odst. 2 s. ř. s., a to ve vztahu k námitce žalobce, která se týkala pravdivosti revizní zprávy, tj. že po vykonání revize docházelo k výstavbě elektrárny a revizní zpráva proto není pravdivá. Žalobce v žalobě namítal pouze rozsah revizní zprávy a poprvé zpochybnil pravdivost revizní zprávy až v replice ze dne 12. 5. 2014. Postup krajského soudu byl v rozporu s jeho dřívějším rozhodnutím ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 109/2013 - 232. Ve výjimečných případech lze přihlížet ke skutkovým novotám (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 114/2015 - 36), ale v nyní projednávané věci výjimečné důvody, které by spočívaly ve změně právního nebo skutkového stavu, nebyly dány. Žalobcem předložené stavební deníky, kterými zpochybňoval pravdivost revizní zprávy, nelze považovat za skutkové novoty, neboť k nim měl přístup v tříleté lhůtě, v níž bylo přípustné žalobu podat či doplnit. Teprve v reakci na podání stěžovatelky, z něhož vyplynula skutečnost, že podmínky pro udělení licence musí být splněny nejpozději v okamžiku vydání rozhodnutí o udělení licence, a nikoli v okamžiku podání žádosti, začal žalobce hledat nová tvrzení a skutečnosti, jimiž se snažil zpochybnit správnost provedeného licenčního řízení, byť se jednalo o tvrzení a skutečnosti, které mohl použít v zákonné prekluzivní lhůtě pro podání žaloby a bezdůvodně je nepoužil. Žalobce rovněž v řízení o kasační stížnosti dle stěžovatelky rozšířil žalobní námitky ve vztahu ke konkrétním zjištěním v revizní zprávě.

[17] Stěžovatelka namítla, že v době vykonání revize byla FVE Kojetín kompletně dokončena. Revizní zpráva se vztahuje k celé elektrárně a je schopna prokázat její bezpečnost. Její bezpečnost je potvrzena také tím, že FVE Kojetín již několik let bez závad funguje; nelze tudíž dovozovat, že závěry v revizní zprávě byly nesprávné. V licenčním řízení prokázala splnění technických předpokladů, neboť doložila povolení ke zkušebnímu provozu, revizní zprávu a ostatní dokumenty. Následně předložila rovněž kolaudační souhlas.

[18] Dokončování elektrárny v průběhu licenčního řízení není ničím neobvyklým. Předkládání podkladů pro udělení licence na výrobu elektřiny žalovanému ve více podáních, nikoli v rámci jedné žádosti, je postup předvídaný § 37 odst. 3 a § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád (dále jen „správní řád“), což souvisí také se změnou původně zamýšleného instalovaného výkonu elektrárny, jak plyne z dodatku č. 1 ke Smlouvě o dílo ze dne 9. 9. 2010, přičemž z řízení před krajským soudem vyplývá, že si žalobce byl této skutečnosti vědom. V rámci licenčního řízení stěžovatelka předkládala úplné a pravdivé podklady.

pokračování

[19] Dle stěžovatelky termín vykonání revize, tj. od 20. do 25. 10. 2010, který je uveden v revizní zprávě, neodpovídá skutečnosti a jedná se pouze o administrativní chybu. Revize probíhala postupně od 20. 10. 2010 do 26. 11. 2010, kdy již byla elektrárna kompletně osazena fotovoltaickými panely. Revizní zpráva tedy byla schopná osvědčit bezpečnost FVE Kojetín. Uvedené navrhuje prokázat novým čestným prohlášením revizního technika ze dne 6. 10. 2015, které upřesňuje jeho čestné prohlášení předložené v řízení před krajským soudem.

[20] Ke stavebním deníkům uvedla, že byly dobrovolně vydány policejnímu orgánu v rámci prověřování, zda nedošlo ke spáchání trestné činnosti, což nebylo potvrzeno. Trestní řízení tedy bylo účelově vedeno za účelem získání stavebních deníků, které byly následně použity v jiném řízení.

[21] Ve vztahu k argumentaci krajského soudu ke stavebním deníkům uvedla, že po vykonání revize (26. 11. 2010) byly do areálu FVE Kojetín dováženy panely určené pro výměnu vadných či poškozených panelů, k jejichž výměně následně docházelo, přičemž provedené výměny dle stěžovatelky neměly vliv na bezpečnost elektrárny, která byla ověřena revizní zprávou. Stěžovatelka poznamenala, že do areálu FVE Kojetín byly průběžně dováženy nebo odváženy fotovoltaické panely či jiné součástky, které souvisely s původně zamýšlenou instalací či byly určeny pro jiné fotovoltaické elektrárny, neboť areál FVE Kojetín byl hlídán, a tudíž byl bezpečný. Nedocházelo tedy k obcházení zákona tím, že by panely byly po dosažení příslušného oprávnění vráceny dodavateli nebo obdobně krátkodobě použity v jiných provozovnách.

[22] Stavební deníky jsou obecné, neurčité a zkratkovité; nemusí proto přesně popisovat prováděné činnosti. Lze z nich také dovodit, že byly prováděny *ex post*, a nikoli průběžně. Věrohodnost stavebních deníků zpochybňuje také absence podpisů či paraf technického (stavebního dozoru) investora. V průběhu výstavby FVE Kojetín stěžovatelka neprováděla soustavné kontroly stavebních deníků, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že nejsou prováděny v souladu s právními předpisy. K tomu navrhla provést důkaz e-mailovou komunikací mezi ní a stavbyvedoucím.

[23] Dále stěžovatelka namítla, že krajský soud neprovedl důkaz čestným prohlášením revizního technika ze dne 4. 9. 2015, v němž revizní technik výslovně potvrzuje, že FVE Kojetín osobně prohlédl a před vyhotovením revizní zprávy byla elektrárna kompletně stavebně dokončena a osázena fotovoltaickými panely na instalovaný výkon 3,989 MW. Závěr krajského soudu je nedostatečně odůvodněn. Jestliže měl žalovaný pochybnosti o revizní zprávě, měl případně provést výslech revizního technika.

[24] Stěžovatelka namítla, že krajský soud neprovedl důkaz fotodokumentací FVE Kojetín, ze které je zjevné, že aktuální stav elektrárny odpovídá stavu zachycenému na fotodokumentaci, která byla žalovanému prokazatelně zaslána před vydáním licence. Předložená dokumentace tedy neprokazuje bezpečnost FVE Kojetín, ale její dokončení před vydáním licence. Současně připomněla, že žalovaný nemůže posuzovat otázku bezpečnosti fotovoltaické elektrárny, neboť tato pravomoc náleží stavebním úřadům (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015 - 492). Neobstojí tudíž argument krajského soudu, že provádět důkaz fotodokumentací FVE

Kojetín je nadbytečné, neboť neprokazuje bezpečnost elektrárny. Poukázala na skutečnost, že v jiných řízeních byla fotodokumentace fotovoltaické elektrárny považována za stěžejní důkaz k prokázání dokončenosti fotovoltaické elektrárny (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2015, č. j. 62 A 97/2013 - 131). K uvedenému navrhuje provést důkaz Sborníkem semináře Montáž elektroměrů ve vazbě na výši přiznání podpory, nadvýroba fotovoltaických elektráren konaného dne 22. února 2017 – příspěvek Ing. Bc. I. N., prvního místopředsedy žalovaného (dále jen „Sborník“), fotodokumentací a výslechem E. F., která v rozhodnou dobu pro stěžovatelku pracovala.

[25] Krajský soud přistupoval k důkazům selektivně v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů a nevzal v potaz, že stěžovatelka k výzvě žalovaného předložila v licenčním řízení dokumentaci s upřesněním umístění elektrárny a fotografie elektrárny, na základě kterých byly prověřeny podklady vyžadované k udělení licence. Rozhodl tedy na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[26] Dle stěžovatelky žalobce nepřípustně rozšířil žalobní námitky, a to zpochybněním rozhodnutí o zkušebním provozu, což neučinil již v žalobě. Připomněla, že uplynuly veškeré lhůty k podání opravných prostředků proti rozhodnutí o zkušebním provozu. Navíc se v rámci licenčního řízení meritorně neposuzuje problematika vydání rozhodnutí stavebního úřadu o povolení zkušebního provozu. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na rozsudek krajského soudu ze dne 30. 3. 2015, č. j. 62 A 107/2013 - 71.

[27] Stěžovatelka byla v dobré víře, že splnila všechny předpoklady k udělení licence na výrobu elektřiny a předložila všechny potřebné podklady, neboť žalovaný ji nevyzýval k předložení dalších podkladů. Předložené podklady žalovaný prověřil a následně vydal rozhodnutí o udělení licence, o kterém neměla stěžovatelka pochybnosti.

[28] Ke dvěma verzím revizních zpráv, na základě nichž krajský soud dovozoval, že nebyla v dobré víře, konstatovala, že nejde o nic *„podezřelého“*, neboť se týkaly stejné FVE Kojetín, se stejným instalovaným výkonem 3,989 MW, obsahovaly stejný popis výrobny, stejné podklady, stejné výsledky měření a totožné závěry včetně celkového vyhodnocení, že elektrárna je schopna bezpečného provozu. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na vyjádření revizního technika ze dne 6. 10. 2015, v němž je mimo jiné vysvětleno, jak došlo k vyhotovení dvou verzí revizní zprávy. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186, považuje za nepoužitelný, neboť se týká skutkově jiné situace.

[29] Pro případ, že by zdejší soud nepřisvědčil námitkám ve vztahu k dokončenosti elektrárny, stěžovatelka uvedla, že předpisy vztahující se k revizním zprávám byly v roce 2010 nepřehledné a neexistovala dostatečně určitá úprava předmětu a obsahu revize a revizních zpráv fotovoltaických elektráren. Revizní zpráva předložená stěžovatelkou v licenčním řízení odpovídala standardům revizních zpráv v druhé polovině roku 2010. Z právních předpisů nevyplývá, v jakém rozsahu měl žalovaný revizní zprávu zkoumat. K tomu předložila jako důkaz Stanovisko Vysoké školy báňské – Technické univerzity Ostrava, Centrum ENET – Energetické jednotky pro využití netradičních zdrojů energie ve věci posouzení časové dostupnosti jednotlivých typů revizí a prvního paralelního připojení ze dne 13. května 2016 a Sborník. Ani při patřičné míře obezřetnosti nemohla tedy odhalit případné nedostatky revizní zprávy v aspektech, na nichž se dodnes

neshodnou ani renomovaná vědecká pracoviště (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015 - 492). Případný nesprávný postup, ale v rozhodné době zcela běžný, navíc aprobovaný žalovaným, nelze klást stěžovatelce k tíži. Stěžovatelka věřila ve správnost revizní zprávy vyhotovené oprávněnou osobou a tuto revizní zprávu sama detailně nezkoumala, což navrhuje prokázat výslechem E. F.

[30] Stěžovatelka s žalovaným komunikovala, což je zřejmé z doplnění žádosti o udělení licence a z dalších listin vedených ve spisovém materiálu žalovaného. Z ničeho nevyplývá, že by se snažila zakrýt skutečný stav či uvést žalovaného omyl, aby si zajistila vydání licence. Případně zrušení licence založené na uvedení chybného data revize by bylo v nepoměru k závažným následkům pro stěžovatelku, které jí zrušením licence hrozí. Jestliže krajskému soudu nepostačil k prokázání bezpečnosti FVE Kojetín její dosavadní bezproblémový provoz, měl krajský soud pečlivě odůvodnit, na základě čeho *„upozadil"* zásadu dobré víry a právní jistoty. Na závěr stěžovatelka zdůraznila, že i kdyby docházelo k montáži fotovoltaických panelů po datu provedení revize, byly tyto montáže dokončeny před vydáním licence.

[31] Namítla také, že krajský soud měl dopředu připraveno, jak rozhodne, a ústní jednání bylo jen formalitou, neboť k vyhotovení rozsudku a jeho doručení došlo v nestandardně krátké době.

[32] Dále upozornila na spolupráci mezi žalobcem a žalovaným, která dopadá na osoby podnikající ve výrobě elektřiny ze slunečního záření. Uvedenou spolupráci stěžovatelka dokládá zápisem ze setkání zástupců žalobce a žalovaného ze dne 4. 9. 2013. V rámci této spolupráce žalobce uvádí argumenty, které následně vyvracel, pokud je použila stěžovatelka. Uvedené je zneužití moci a je v rozporu s principy právního státu.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

[33] Žalobce nadále tvrdí, že stěžovatelka předkládala neúplné a nepravdivé podklady týkající se bezpečnosti elektrárny, neboť elektrárna nebyla v době vykonání revize dokončena. Revizní zpráva tedy nemohla prokazovat splnění technických předpokladů FVE Kojetín. Dle žalobce nebylo zpochybněno, že po vyhotovení revizní zprávy docházelo k zásadním prvotním instalacím.

[34] K veřejnému zájmu žalobce konstatoval, že jeho posouzení přísluší toliko žalobci a správní soud jeho úsudek přezkoumávat nemůže. Podání žaloby nemusí být motivováno porušením práv konkrétní osoby a jejímu podání nebrání ani to, že v době jejího podání lze ještě využít mimořádných opravných prostředků podle předpisů o řízení před správními orgány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS). Otázka, zda byla dotčena veřejná subjektivní práva osob, se promítá pouze do posouzení, zda se jedná o rozhodnutí, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují veřejná subjektivní práva nebo povinnosti, neboť jen proti takovému rozhodnutí může směřovat žaloba na ochranu závažného veřejného zájmu podle § 66 odst. 2 s. ř. s. Žalobce připomněl, že sama stěžovatelka při jednání před krajským soudem uvedla, že *„chtěl výhody tarifu 2010.....činil veškeré možné kroky, aby ČEZ*

přinutil, respektive přesvědčil o tom, aby ho ČEZ prostě připojil v roce 2010". K dotazu předsedy senátu pak stěžovatelka nijak nezpochybnila, že jejím prvotním zájmem bylo získat licenci v roce 2010. Nadto nelze přehlédnout, že rovněž výhody roku 2011 získala stěžovatelka na základě neoprávněně získané licence. Dále zdůraznil, že se správní soudy musí zabývat každou žalobou podle § 66 odst. 2 s. ř. s., která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté lhůtě (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 128, publ. pod. č. 3254/2015 Sb.NSS). Současně připomněl, že tvrzení stěžovatelky o splnění podmínek nejpozději v únoru 2011 není relevantní, neboť rozhodující je skutkový a právní stav v době vydání napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 – 99, publ. pod č. 1275/2007 Sb. NSS). Žalobce navíc zdůraznil, že souhlas distributora s připojením do distribuční sítě a souhlas stavebního úřadu s užíváním stavby samy o sobě neznamenají splnění podmínek pro udělení licence (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 6 As 173/2014 - 186).

[35] Důvodná není podle žalobce ani námitka stěžovatelky, která se týká nepřípustného rozšíření žalobních bodů. Odkázal na žalobu, v níž jsou důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí vymezeny jako vady řízení a nesplnění podmínek pro udělení licence. Žalobními body byl nastaven referenční rámec, který krajský soud v rámci soudního přezkumu respektoval. Stavební deníky nepovažuje za skutková nova, ale jedná se o důkazy, které lze doplňovat i po lhůtě k podání žaloby, jestliže se vztahují k včas uplatněným tvrzením v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, publ. pod č. 1834/2009 Sb. NSS). V případě, že by argumentace týkající se pravdivosti revizní zprávy byla považována za skutkové novum, stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 7 As 114/2015 - 36, který v obdobné situaci skutková nova připustil.

[36] Žalobce uvedl, že řízení o udělení licence je řízením o žádosti. Bylo tedy na stěžovatelce, aby dokládala pravdivé podklady. Nemůže se domáhat dobré víry ve správnost napadeného rozhodnutí s tím, že by předkládala listiny pravdivé, jestliže by jí k tomu žalovaný vyzval.

[37] Důkaz čestným prohlášením revizního technika nebylo nutné provádět, neboť v průběhu soudního řízení bylo postaveno na jisto, že skutkový stav, z něhož vycházel žalovaný, byl zásadně zpochybněn, a to stavebními deníky, které zpochybnily pravdivost revizní zprávy. Navíc se revizní technik vůbec nevyjádřil k datu vykonání revize. Revizní zpráva musela být vyhotovena dříve než dne 26. 11. 2011 již z toho důvodu, že musela být podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu na počátku listopadu, který dne 3. 11. 2010 rozhodl o povolení zkušebního provozu. Revizní zpráva nemůže obstát jako kontrolní zpráva rovněž z důvodu, že neobsahuje konkrétní zjištění, která byla učiněna, a údaj o tom, kdy byla vyhotovena a v jakém rozsahu. K neprovedení důkazu fotodokumentací žalobce uvedl, že tyto fotografie nemohou prokazovat bezpečnost energetického zařízení.

[38] Žalobce dále uvedl, že stěžovatelka dílem opírá kasační stížnost o důvody, které po celou dobu řízení neuplatnila, a to zpochybňování pravdivosti stavebních deníků, ač tak učinit mohla. V tomto rozsahu je tedy kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Zápisy ve stavebním deníku jsou logické a navazující, obsahují podrobné informace k jednotlivým pracovním dnům. Ohledně absence podpisů ve stavebním deníku žalobce

pokračování

odkázal na čl. XI. Smlouvy o dílo ze dne 9. 9. 2010, podle něhož, nevyjádří-li se objednatelka (stěžovatelka), popř. jí pověřená osoba vykonávat stavební dozor, do 3 pracovních dnů k zápisu ve stavebním deníku, má se za to, že se zápisem souhlasí. Kasační námitku stěžovatelky, že stavební deník nemusí přesně popisovat prováděné činnosti, považuje žalobce za neurčitou. Navíc nevyvrací skutečnost, že stavební deníky po dni 29. 11. 2010 zachycují instalace k původně zamýšlenému výkonu fotovoltaické elektrárny.

[39] Dle žalobce nově dovážené fotovoltaické panely do areálu FVE Kojetín nemohly být určeny k výměně vadných či poškozených panelů, neboť z ničeho nelze dovodit, že by k takovým opravám docházelo v tak masivním rozsahu. Obdobně podle žalobce nemůže obstát ani obrana stěžovatelky, že dodatečně prováděné instalace se týkaly zvažované realizace elektrárny o instalovaném výkonu 4,9 MW, neboť stavební deníky se vyjadřují k pracím na fotovoltaických panelech, k nimž se vztahuje revizní zpráva. Navíc výstavba FVE Kojetín byla zvažována pouze v jedné variantě. Za situace, v níž existovalo rozhodnutí o povolení zkušebního provozu k dokončené stavbě, jehož podkladem musela být revizní zpráva revizního technika k energetickému zařízení o výkonu 3,989 MW, postrádá logiku obrana stěžovatelky, že i přes tuto okolnost byla ve skutečnosti budována provozovna o vyšším výkonu, tedy o výkonu 10 MW, popř. 4,9 MW.

[40] Žalobce uvedl, že z úřední činnosti je mu známo, že v určitých případech byly v provozovnách montovány součásti jiných fotovoltaických elektráren, které byly následně po získání potřebného oprávnění demontovány a vráceny dodavateli, případně použity obdobně krátkodobě v jiných provozovnách.

[41] Důvodná není ani kasační námitka, která se týká údajně nesprávného posouzení otázky dobré víry stěžovatelky. Žalobou dle § 66 s. ř. s. lze zasáhnout do dobré víry stěžovatelky, neboť nelze upřednostňovat dobrou víru toho, komu je udělení licence ku prospěchu, před dobrou vírou těch, kteří mohou být udělením licence poškozeni, v konkrétním případě úhradou zvýšené ceny energie. Stěžovatelka nemohla být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence, neboť věděla, kdy byla revize provedena a v jakém stavu se nacházelo energetické zařízení v rozhodnou dobu, v důsledku čehož si musela být vědoma, že předložila žalovanému nepravdivou revizní zprávu. Dobrou víru stěžovatelky vyvrací na příklad skutečnost, že revizní zpráva byla překládána stavebnímu úřadu v řízení o povolení zkušebního provozu FVE Kojetín. Povolení bylo vydáno dne 3. 11. 2010, přičemž po tomto datu docházelo ke stavebním pracím na FVE Kojetín.

[42] K tvrzení stěžovatelky o existenci revizní zprávy ve verzi pro stavební úřad a pro žalovaného žalobce uvedl, že tato skutková obrana je nová a jde o nepřípustnou kasační námitku podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Uvedená námitka ostatně také postrádá logiku a je nekonzistentní.

[43] Žalobce nesdílí ani obavy stěžovatelky, že jednání před krajským soudem bylo pouhou formalitou a rozhodnutí již bylo připraveno, neboť rozsudek obdržela již následující den po jeho vyhlášení. Krajský soud dal možnost stěžovatelce vyjádřit se písemně i ústně, při ústním jednání jí udělil závěrečné slovo. Z rozsudku krajského soudu

plyne, proč neprovedl stěžovatelkou navrhované důkazy a neztotožnil se s její argumentací.

IV. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[44] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla osobou zúčastněnou na řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[45] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů.

[46] Kasační stížnost je důvodná.

[47] Stěžovatelka uplatňuje ve své kasační stížnosti důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Pro přehlednost lze jednotlivé kasační námitky stěžovatelky rozdělit do následujících kategorií: zmatečnost řízení před krajským soudem spočívající v nedostatku podmínek řízení vyplývající z nesprávného posouzení otázky existence závažného veřejného zájmu, překročení žalobních bodů, nesprávné posouzení otázky termínu provedení revize a dokončenosti elektrárny a otázka dobré víry stěžovatelky.

Nedostatek podmínek řízení

[48] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou spočívající v absenci podmínek řízení - nedostatku existence závažného veřejného zájmu ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s., který podle stěžovatelky není v projednávané věci dán. Z uvedeného důvodu neměl být žalobce k podání žaloby aktivně legitimován a rozsudek krajského soudu tak trpí zmatečností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[49] K této otázce se již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015 - 102, od jehož závěrů není důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci. Podle § 66 odst. 2 s. ř. s. „[ž]*alobu je oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem*“. Žaloba nejvyššího státního zástupce podle § 66 odst. 2 s. ř. s. představuje jednu z forem zvláštní žalobní legitimace k ochraně veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, vyslovil následující závěr: „*Úvaha, zda je v konkrétní věci dán „závažný veřejný zájem“, je vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci, nepodléhá přezkumu správními soudy a záleží na žalobkyni* (tehdy nejvyšší státní zástupkyni), *zda svého práva využije.*“ Existence závažného veřejného zájmu se proto v případě žalob podávaných nejvyšším státním zástupcem nemusí prokazovat a soud se věcně zabývá každou takovou žalobou, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As

pokračování

103/2015 - 128, publ. pod. č. 3254/2015 Sb.NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 171). V nyní projednávané věci této povinnosti žalobce dostál, protože v žalobě tvrdil, že udělení licence stěžovatelka dosáhla, ačkoli v době vydání rozhodnutí o jejím udělení pro to nebyly splněny podmínky. Tvrzené nedoložení podmínek se navíc týkalo významné skutečnosti, a to bezpečnosti energetického zařízení. V žalobě žalobce neuváděl, že veřejný zájem spočívá v tom, že je stěžovatelka příjemcem podpory pro fotovoltaické elektrárny uvedené do provozu v roce 2010, jak namítá stěžovatelka. Žalobce pouze konstatoval, že udělení licence do konce roku 2010 mohlo být motivováno zištným důvodem, čímž by se pouze zostřoval veřejný zájem, který je v této věci i přes uvedené dán.

[50] Námitky stěžovatelky v této souvislosti vznesené tedy nejsou důvodné, neboť již samotná skutečnost, že žalobce v projednávané věci shledal závažný veřejný zájem a tuto skutečnost řádně v žalobě zdůvodnil, je za předpokladu splnění ostatních náležitostí pro podání žaloby dostačující pro to, aby soud žalobu projednal. Nejvyšší správní soud se tedy ani nemohl zabývat dalšími námitkami stěžovatelky, které souvisejí s posouzením otázky, zda byl v této věci dán závažný veřejný zájem, neboť její posouzení je v každém konkrétním případě výlučně na zvážení nejvyššího státního zástupce jako žalobce, jehož úvaha nepodléhá soudnímu přezkumu.

Překročení žalobních bodů

[51] Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že krajský soud akceptoval nepřípustné rozšíření žalobních bodů. K formulaci žalobních bodů se Nejvyšší správní soud již opakovaně vyjádřil. Tak např. z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod. č. 835/2006 Sb.NSS, vyplývají následující právní věty: *„I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti."* Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, přitom platí, že *„[s]myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným –*

vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat.“ Soudní přezkum správních rozhodnutí (§ 65 a násl. s. ř. s.) se tedy v souladu s dispoziční zásadou odehrává v určitě a přesně stanovených mezích; stanovit je náleží žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“, tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotně právním úvahám; to by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutkových okolností, tak právní argumentací. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004 - 49).

[52] Žalobce v žalobě důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí vymezil jako vady řízení a nesplnění podmínek pro udělení licence. Vady řízení mají spočívat v neodstranění rozporů v předložených podkladech rozhodnutí, které se týkaly instalovaného výkonu a vymezení provozovny, přičemž z předložených podkladů dovozoval, že elektrárna byla dokončována teprve v průběhu licenčního řízení. Již v žalobě tedy žalobce namítal nesplnění technických předpokladů a dokončování stavby elektrárny až během licenčního řízení, což lze považovat za dostatečně konkrétní tvrzení, která jsou žalobním bodem. Jestliže pak v replice podané u krajského soudu dne 13. 5. 2014, tedy po lhůtě k podání žaloby podle § 72 odst. 2 s. ř. s., která uplynula dne 22. 12. 2013, žalobce tuto argumentaci doplnil tak, že v době zpracování revizní zprávy nebyla elektrárna dokončena a revizní zpráva tedy nemůže prokazovat splnění technických předpokladů, nejedná se o nepřípustné rozšíření žaloby, ale o konkretizaci již uplatněných žalobních bodů. Vzhledem k tomu, že žalobce zpochybňoval obsah revizní zprávy, neobstojí rovněž námitka stěžovatelky, že žalobce v rámci vyjádření ke kasační stížnosti „*opětovně rozšířil žalobní námitky ve vztahu ke konkrétním zjištěním v revizní zprávě*“.

[53] K tvrzenému rozšíření žalobních bodů ve vztahu ke zpochybnění rozhodnutí o zkušebním provozu Nejvyšší správní soud uvádí, že žalobce nezpochybňoval rozhodnutí o zkušebním provozu, ale ze skutečnosti, že revizní zpráva byla podkladem k rozhodnutí o povolení zkušebního provozu, o kterém bylo rozhodnuto dne 3. 11. 2010, dovozoval, že revize musela být provedena ve dnech 20. - 25. 10. 2010.

[54] Za tohoto stavu nelze proto hovořit o tom, že by ze strany krajského soudu došlo k překročení žalobních bodů, jak stěžovatelka namítala.

Termín provedení revize a dokončenost FVE Kojetín

[55] Licence k výrobě elektřiny je rozhodnutím o udělení oprávnění k podnikání v energetickém odvětví. Licenci lze přirovnat k živnostenskému oprávnění; právo uvést energetické zařízení do provozu a provozovat je za účelem výroby elektřiny rozhodnutí o udělení licence nezakládá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2014, č. j. 2 As 313/2015 – 492). V citovaném rozsudku zdejší soud rovněž uvedl, že „*[z]ájem státu i společnosti na tom, aby držitel licence splnil veškeré zákonné předpoklady pro její získání,*

pokračování

pramení zejména z toho, že jej licence opravňuje k poskytování služby veřejného zájmu, s níž je nadto spojena řada bezpečnostních rizik (ohrožení zdraví a života osob, životního prostředí, majetku). S licencí k výrobě elektřiny ze slunečního záření jakožto obnovitelného zdroje energie se kromě práva podnikat v energetice navíc pojí právo na podporu výroby [viz zákon č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů), účinný v rozhodné době]".

[56] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka podala dne 29. 9. 2010 žádost o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnické osoby vztahující se k provozovně FVE Kojetín s instalovaným výkonem 10,867 MW. Žalovaný následně stěžovatelku výzvou ze dne 21. 10. 2010 vyzval k doplnění žádosti, mimo jiné k prokázání, že energetické zařízení splňuje platné právní předpisy a technické normy, a k předložení revizní zprávy energetického zařízení. Tyto požadované doklady stěžovatelka následně předložila, přičemž revizní zpráva se vztahovala k výkonu 3,989 MW (na straně DC). Žalovaný v návaznosti na předložení požadovaných dokladů vydal dne 13. 12. 2010 rozhodnutí o udělení licence na celkový instalovaný výkon 3, 990 MW.

[57] Podle § 45 odst. 2 správního řádu správní orgán pomůže žadateli odstranit nedostatky jeho žádosti nebo jej vyzve k jejich odstranění, jestliže žádost nemá předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami. Žalovaný tedy postupoval v souladu s citovaným ustanovením, když vyzval stěžovatelku k předložení chybějících podkladů. Předkládání podkladů v průběhu licenčního řízení je tedy zákonem předvídaným postupem, pokud nebyly doloženy současně s podanou žádostí. V nyní posuzované věci předložením podkladů k žádosti o udělení licence došlo ke vzniku rozporů v údajích o instalovaném výkonu FVE Kojetín, a to mezi žádostí o udělení licence a předloženou revizní zprávou. Žalovaný měl při zjištění uvedených rozporů vyzvat stěžovatelku k jejich odstranění dle § 45 odst. 2 správního řádu, což neučinil. Následně však udělil licenci na nižší výkon vyplývající z revizní zprávy. Z takového postupu je zřejmé, že došlo k faktické změně žádosti. Nedodržení formálního postupu přitom nemůže bez dalšího založit nezákonnost rozhodnutí žalovaného, a to také vzhledem k tomu, že licence byla udělena na nižší výkon, než který byl uveden v žádosti. Nadto se předmětný nižší výkon shodoval s výkonem, který byl uveden v revizní zprávě. Rovněž z dodatku č. 1 ke Smlouvě o dílo ze dne 9. 9. 2010 vyplývá, že došlo ke změně z původně zamýšleného výkonu FVE Kojetín na výkon 4,9 MW nebo 4 MW v případě, že do 10. 12. 2010 nebudou dodány určité typy fotovoltaických panelů. Z uvedeného lze také usuzovat, že byla zamýšlena výstavba FVE Kojetín ve více variantách. Drobné rozdíly ve výkonu elektrárny mezi revizní zprávou (3,989 MW), rozhodnutím o udělení licence (3,9 MW) a případně Smlouvou o dílo ze dne 9. 9. 2010 (4 MW) lze považovat za marginální rozdíly, které jsou k poměru k celkovému výkonu zanedbatelné. Mohly vzniknout zaokrouhlováním a podobně. Takové rozdíly v podkladech k rozhodnutí nemohou založit nezákonnost samotného rozhodnutí o udělení licence (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 30/2015 - 70).

[58] Podle § 5 odst. 3 věty první energetického zákona musel žadatel o udělení licence k podnikání v energetických odvětvích prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti.

[59] Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

[60] Bližší podrobnosti k dokládání splnění technických předpokladů upravuje vyhláška č. 426/2005 Sb., a to na základě zmocňovacího ustanovení obsaženého v § 98a odst. 2 písm. a) energetického zákona (tedy nikoli na základě ustanovení § 98 odst. 7 ve spojení s § 5 odst. 9 energetického zákona, jak nesprávně uvedl krajský soud, když vycházel ze znění energetického zákona účinného do 3. 7. 2009). Podle § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady u nových energetických zařízení prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

[61] Pro rozhodnutí ve věci jsou podstatné závěry, které učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015 - 492, v němž konstatoval, že „*v souladu s poznatky oboru dostupnými v roce 2010 mohla být zpráva o tzv. výchozí revizi fotovoltaické elektrárny způsobilá deklarovat bezpečnost energetického zařízení jako celku pouze v případě, že revize byla provedena až poté, co byly na elektrárně namontovány všechny fotovoltaické panely. Pochybil ten revizní technik, který v rozhodné době osvědčil bezpečnost celé fotovoltaické elektrárny bez toho, aby předtím (mimo jiného) zkontroloval, že skutečný stav fotovoltaické elektrárny odpovídá projektové dokumentaci (včetně kontroly typu a počtu fotovoltaických panelů), že fotovoltaické panely jsou opatřeny označením CE nebo že k nim byla vydána prohlášení o shodě, že byly namontovány a uzemněny v souladu s návody výrobců a že nejsou viditelně poškozeny do té míry, aby tím byla ohrožena bezpečnost zařízení.*“

[62] Z uvedené citace plyne, že bezpečnost fotovoltaické elektrárny jako celku lze deklarovat až poté, co je zařízení kompletní, tedy až po montáži všech fotovoltaických panelů. Revize tedy musí být provedena v době, kdy je fotovoltaická elektrárna dokončena. Skutečnost, že se revizní zpráva nevztahuje k celé fotovoltaické elektrárně nebo neosvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě, má dle judikatury zdejšího soudu vést k zamítnutí žádosti o udělení licence na výrobu elektřiny. Taková revizní zpráva totiž není schopná dostatečně prokázat splnění technických předpokladů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2015, č. j. 7 As 204/2015 - 66, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015 - 102). Revizní zpráva má tedy v licenčním řízení nezastupitelný význam, neboť slouží jako podklad pro zjištění skutkového stavu věci a údaje v ní obsažené musí osvědčovat bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2017, č. j. 7 As 140/2016 - 99, ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015 - 141, či ze dne 15. 12. 2015, č. j. 9 As 30/2015 - 70).

[63] Pro konstatování, zda byla elektrárna dokončena v době provedení revize, je tedy nejprve důležité postavit na jisto termín provedení revize.

[64] Součástí spisové dokumentace jsou dvě revizní zprávy téhož revizního technika M. H.

pokračování

[65] V revizní zprávě předložené žalovanému ev. č. 10/1/16 je uvedeno, že byla vyhotovena ve dnech 20. až 25. 10. 2010 a byly zjištěny dvě závady, a to chybějící popis – označení dle dokumentace (Sub – Combiner Boxů, skříní R1.1 – ASTRA, střídačů SATCON), chybějící nalepení znaků ukostření u svorek uzemnění (Sub – Combiner Boxů, skříní R1.1 – ASTRA a střídačů SATCON). Závady bylo uloženo odstranit do 30. 11. 2010).

[66] V revizní zprávě předložené stavebnímu úřadu ev. č. 10/1/16 je uvedeno, že byla vyhotovena ve dnech 20. až 25. 10. 2010 a bylo zjištěno pět závad, a to chybějící popis – označení dle dokumentace (Sub – Combiner Boxů, skříní R1.1 – ASTRA, střídačů SATCON), chybějící nalepení znaků ukostření u svorek uzemnění (Sub – Combiner Boxů, skříní R1.1 – ASTRA a střídačů SATCON), absentující označení kabelových zil (70 a 95 mm) podle dokumentace, nedokončený druhý obvod uzemnění u střídačů SATCON, nutnost provedení kontroly izolačního obvodu s nízkým izolačním stavem. Závady bylo uloženo odstranit do 30. 11. 2010).

[67] Stěžovatelka dovozovala skutečnost, že v době vykonání revize byla elektrárna dokončena, neboť v revizní zprávě bylo nesprávně uvedeno jako datum revize 20. - 25. 10. 2010. Ve skutečnosti byla totiž prováděna postupně od 20. 10. do 26. 11. 2010. Této argumentaci krajský soud nepřisvědčil, k čemuž uvedl, že *„tuto skutečnost uvedla osoba zúčastněná na řízení* (stěžovatelka, pozn. Nejvyššího správního soudu) *až ve vyjádření ze dne 15. 7. 2014, přičemž v předchozím vyjádření ze dne 2. 4. 2014 v reakci na chybu v psaní v žalobě (žalobce na jednom místě žaloby nesprávně uvedl, že revize byla provedena 20. – 25. 12. 2010) uvedla, že revizní zpráva byla vyhotovena ve dnech 20. – 25. 10. 2010. Dovozuje-li osoba na řízení zúčastněná chybu v měsíci provedení revize z toho, že jí byla revizní zpráva předložena až 28. 11. 2010, nejedná se o skutečnost, která by údajnou chybu v psaní mohla potvrdit. Revizní zpráva byla tohoto dne osobě na řízení zúčastněné zaslána zhotovitelem. To však neznamená, že ji zhotovitel neměl k dispozici dříve, a už vůbec to neznamená, že by revize byla vykonána 20. – 25. 11. 2010 (tedy od soboty do čtvrtka). Rovněž skutečnost, že revizní technik stanovil lhůtu pro odstranění závad do 30. 11. 2010, nijak nepotvrzuje údajnou chybu v psaní. Spíše naopak. Byla-li by revize skutečně vykonána 20. – 25. 11. 2010, je zřejmé, že by revizní zpráva mohla být zpracována až po vykonání revize, tj. nejdříve 25. 11. 2010. I kdyby téhož dne, resp. v noci byla předložena zhotoviteli (což však není pravděpodobné), měl by zhotovitel k odstranění závad toliko 5 dní (přičemž by do této lhůty spadal víkend). Byť by se jednalo o závady odstranitelné v řádu hodin, jak tvrdí osoba na řízení zúčastněná, je pravděpodobné, že by revizní technik na jejich odstranění poskytl zhotoviteli lhůtu delší (v řádu týdnů). Tím spíše pokud ve skutečnosti netrpěla elektrárna dvěma okruhy závad, ale pěti, jak vyplynulo z vyhotovení revizní zprávy, které bylo obsaženo ve spisu stavebního úřadu.“*

[68] Uvedené závěry krajského soudu jsou podle názoru Nejvyššího správního soudu předčasné, neboť vychází z dosud nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

[69] Krajský soud se dostatečně nezabýval otázkou, z jakého důvodu existují dvě „verze“ revizní zprávy a bez dalšího vycházel z toho, že revizní zprávy jsou totožné, jen obsahují jiný počet závad, které mají byt odstraněny, a jiného investora.

[70] Nelze opomenout, že stěžovatelka za účelem zjištění důvodů těchto rozporů a k prokázání svého tvrzení o dokončení elektrárny v době provedení revize navrhovala již v řízení před krajským soudem provedení důkazu čestným prohlášením revizního technika M. H.

[71] Na rozdíl od krajského soudu je Nejvyšší správní soud přesvědčen, že revizní technik M. H., který předmětnou revizi prováděl, je logicky osobou, která může v projednávané věci přispět k objasnění rozhodného skutkového stavu, a to zejména ve vztahu k odstranění rozporů mezi jím vypracovanými revizními zprávami. Revizní technik by měl být schopen uvést, kdy předmětnou revizi (resp. revize) prováděl a v jakém stavu v době jejího (jejich) provádění elektrárna byla, zda byla dokončena či nikoli (zda byla osázena všemi fotovoltaickými panely).

[72] Nejvyšší správní soud si je vědom, že stěžovatelka navrhovala provedení důkazu čestným prohlášením revizního technika, a nikoli jeho svědeckou výpovědí. Dle § 52 s. ř. s. soud však může provést i jiné důkazy než navržené. S důkazem ve formě čestného prohlášení se nelze spokojit, pokud může být daná osoba vyslechnuta jako svědek, a to tím spíše, jestliže krajskému soudu vzniknou ohledně skutkového stavu věci pochybnosti. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 22. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008 - 68, uvedl, že *„[ř]ízení před soudem je ovládáno též zásadami ústnosti a přímosti (bezprostřednosti), jež mají svůj odraz zejména při provádění dokazování. Výslech svědka pak má, jakožto z hlediska pramene důkazu jedinečný důkazní prostředek, při němž fyzická osoba odlišná od soudu a od účastníků vypovídá o skutečnostech, které mají být předmětem dokazování a jež tato osoba vnímala svými smysly, v procesních řádech zvlášť formalizovaná pravidla. Nahrazení výslechu svědka jeho čestným prohlášením je z procesního hlediska obecně nepřijatelné.“*

[73] Bez doplnění dokazování zejména o svědeckou výpověď jmenovaného revizního technika je nutno považovat citované závěry krajského soudu o skutečnostech, které se týkají provádění revize, za pouhou spekulaci.

[74] Vzhledem k tomu, že krajský soud neprovedl pro rozhodnutí ve věci zásadní důkaz – svědecký výslech revizního technika M. H., neobstojí bez dalšího ani jeho závěr o nedokončenosti elektrárny, kterou dovozoval především ze zápisů ze stavebních deníků, podle nichž docházelo k montážím fotovoltaických panelů po (dosud nedostatečně zjištěném) datu provedení revize. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že stavební deníky mají povahu pouze soukromé listiny a záznamy v nich uvedené mohou být vyvráceny jinými důkazy (jinými listinami, svědeckou výpovědí apod.).

[75] Krajský soud se také nezabýval tím, co znamenají jednotlivé zápisy v stavebních denících a co lze zahrnout pod pojem „montáž“ či pod jiné pojmy uváděné ve stavebních denících. Zdejší soud k tomu dále uvádí, že nedokončenost elektrárny dovozoval krajský soud rovněž z revizní zprávy (revizních zpráv), která se však vůbec k množství, typu a výkonu jednotlivých namontovaných panelů nevyjadřuje a nemohla tedy fakticky stav revidovaného zařízení dokládat. Jestliže krajský soud z uvedeného dovozuje, že tyto údaje by revizní technik v revizní zprávě uvedl, pokud by byla elektrárna dokončena, jedná se za situace, v níž revizního technika nevyslechl, opět jen o jeho spekulaci.

pokračování

[76] Z uvedeného tedy plyne, že krajský soud dospěl ke správnému závěru, že revizi fotovoltaické elektrárny lze provést až ve chvíli, kdy je kompletně dokončena (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015 – 492), ale vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu ve vztahu k dokončenosti FVE Kojetín v době provedení revize. V tomto směru je tedy kasační stížnost důvodná a Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

[77] V dalším řízení bude nezbytné doplnit skutková zjištění, na základě kterých bude možné učinit závěr o dokončenosti (resp. nedokončenosti) elektrárny v době provedení revize. Krajský soud se bude muset zabývat termínem provedení revize, důvodem existence dvou „verzí“ revizní zprávy, zjistit, v jakém stavu byla elektrárna v době provedení revize, k jakým pracím docházelo na elektrárně po 25. 10. 2010, respektive po 26. 11. 2010, tedy objasnit zápisy ve stavebních denících, zda nedocházelo k dovozu a instalaci fotovoltaických panelů s původně zamýšleným výkonem FVE Kojetín. Za tímto účelem by měl provést zejména výslech revizního technika, který by měl být schopen zodpovědět, kdy byla revize provedena, vysvětlit, jak došlo k vyhotovení dvou „verzí“ revizní zprávy, v jakém stavu by elektrárna v době provádění revize, do jaké míry byla osázena fotovoltaickými panely, měl by být schopen se vyjádřit k dokončenosti elektrárny včetně otázky, co považoval za její dokončenost, proč v revizní zprávě neuvedl množství a výkon jednotlivých panelů atd.

[78] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že neobstojí ani odůvodnění krajského soudu o neprovedení důkazu fotodokumentací elektrárny. Své závěry založil krajský soud na skutečnosti, že z fotodokumentace není zřejmé, kdy byla pořízena a navíc nemůže osvědčit bezpečnost elektrárny. Stěžovatelka však předloženou fotodokumentací nechtěla prokázat bezpečnost elektrárny, ale stav její dokončenosti. Argumentovala, že ve správním spise je založena fotodokumentace elektrárny a je ji tedy možné s fotodokumentací předloženou krajskému soudu porovnat. V tomto ohledu je nutné, aby krajský soud v dalším řízení rovněž zdůvodnil, proč daný důkazní prostředek nemůže osvědčit dokončenost elektrárny, anebo jej k důkazu provede a následně vyhodnotí.

[79] K předloženým stavebním deníkům žalobcem zdejší soud konstatuje, že je nutné je považovat za důkazy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 153/2015 - 112), které lze navrhovat i po lhůtě k podání žaloby, jestliže jsou navrhnuty k včas uplatněným tvrzením (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 4 Azs 176/2006 - 84, publ. pod č. 1834/2009 Sb. NSS). Nejsou to tedy skutkové novoty, které by představovaly rozšíření žalobních bodů po lhůtě k podání žaloby. Vzhledem k tomu, že všechna tvrzení žalobce byla včas uplatněna, argumentace stěžovatelky v tomto ohledu nemůže obstát. Není však vyloučeno, aby na základě provedeného dokazování byl prokázán opak údajů obsažených ve stavebních denících jakožto listinného důkazu.

[80] K absenci podpisů ve stavebních denících ovšem zdejší soud poznamenává, že dle čl. XI. Smlouvy o dílo ze dne 9. 9. 2010 se má za to, že stěžovatelka se zápisem ve stavebním deníku souhlasí, jestliže se k němu nevyjádří do třech pracovních dnů. Stěžovatelka tedy

měla možnost namítat absenci podpisu technického investora. To, že neprováděla kontrolu stavebních deníků, lze klást přirozeně pouze k její tíži.

[81] K námitce, že stavební deníky byly získány v trestním řízení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že není vyloučeno použití důkazů získaných v jiném řízení. Limity pro použití důkazů získaných v trestním řízení se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 30. 11. 2009, č. j. 8 Afs 86/2008 - 95. Citovaná judikatura se vztahuje k použití svědeckých výpovědí v daňovém řízení získaných v trestním řízení, nicméně obecné závěry lze použít také na nyní posuzovaný případ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2014, č. j. 3 Ads 113/2013 - 21). Důkazy získané v trestním řízení mohou být použity v jiném řízení, jestliže byly získány zákonnou cestou a nezávisle na řízení, v němž jej správní soud použije, a správní soud je musí rovněž získat zákonným způsobem. Zdejšímu soudu je z úřední činnosti (z věcí týkajících se téže problematiky fotovoltaických elektráren, které již byly zdejším soudem projednávány) známo, že v souvislosti s udělováním licencí na výrobu elektřiny prostřednictvím fotovoltaických zařízení žalovaným dle energetického zákona, a to především v roce 2010, následně docházelo k prověřování, zda při takové výstavbě a udělení licence nedošlo ke spáchání trestné činnosti. Tento postup byl běžný a nelze přisvědčit argumentaci stěžovatelky, že trestní řízení v souvislosti s FVE Kojetín bylo vedeno účelově.

[82] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit argumentaci žalobce o nepřípustnosti kasační stížností týkající se zpochybnění údajů uvedených ve stavebních denících a obrany vztahující se k revizní zprávě předložené stavebnímu úřadu k žádosti o povolení zkušebního provozu. Zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti totiž neplatí, pokud kasační stížnost podává žalovaný správní orgán nebo osoba zúčastněná na řízení. Ti mohou argumentovat jakýmikoli právními důvody, a to bez ohledu na to, jakou procesní obranu uplatnili ve vyjádření k žalobě nebo zda takové vyjádření vůbec podali (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104).

Dobrá víra

[83] Vyřešení otázky, zda byla elektrárna v době provedení revize dokončena či nikoli, úzce souvisí rovněž s posouzením dobré víry stěžovatelky. Ne každá vada, která by mohla být důvodem pro zrušení licence, je vadou, pro kterou by bylo možné se značným časovým odstupem zrušit rozhodnutí o udělení licence na výrobu elektřiny, neboť žaloba podaná nejvyšším státním zástupcem může být důvodná pouze v případech, při nichž je nezákonnost napadeného rozhodnutí natolik intenzivní, že narušuje veřejný pořádek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 4 Azs 33/2016 - 48). Je tedy nutné pečlivě zvážit, zda je třeba upřednostnit zrušení licence před principem ochrany dobré víry a právní jistoty.

[84] Zdejší soud v již citovaném rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 2 As 313/2015 - 492, k otázce dobré víry uvedl: *„Obecně lze poznamenat, že kritérium dobré víry sice není zákonem definováno, avšak je trvalou součástí právního řádu (srov. § 2 odst. 3 správního řádu). Dobrá víra, jakožto neurčitý právní pojem, byla popsána v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011 – 102, jako nezaviněná nevědomost, jež chrání*

jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. Zda účastníkovi svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových i právních okolnostech; pro její vznik a trvání je podstatná nejen doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti (např. již zmiňovaný rozsudek č. j. 4 As 132/2015 – 102). Zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (stát – jednotlivec), v nichž byly nezákonným rozhodnutím založeny oprávnění nebo výhoda jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jedince, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu. Je totiž věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně nesl následky svých pochybení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 - 232).

[85] *K otázce dobré víry Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36, který se týkal zrušení rozhodnutí o umístění stavby v přezkumném řízení, konstatoval, že „stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vylíčení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka. (...) Vedle toho nelze přiznat dobrou víru ani takovému jednání stavebníka, které je bezpochyby v příkrém a naprosto zjevném rozporu se základními zásadami územního plánování, ochrany životního prostředí a veřejného zdraví, a to ani tehdy, pokud stavebník neuvede stavební úřad v omyl a stavební úřad povolení k umístění či ke stavbě v rozporu se zákonem vydá. V ostatních případech však nelze na stavebníka plně přenášet povinnosti orgánů státní správy. Pokud by jakékoliv nedostatky žádosti stavebníka automaticky vylučovaly vznik a existenci jeho dobré víry, odpovídal by stavebník za správnost interpretace právní úpravy. Za posouzení souladu záměru se zákonnými požadavky jsou ovšem v první řadě zodpovědné správní orgány". Touto logikou lze pohlížet i na projednávaný případ, neboť východiska jsou stejná – podobně jako při aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu má být závažnost zjištěných pochybení poměřována vzhledem k ochraně práv nabytých v dobré víře. I zde přitom obdobně platí, že nenabyla-li stěžovatelka práva v dobré víře, může dojít ke zrušení rozhodnutí o udělení licence, i pokud zjištěná pochybení nedosahují vysoké závažnosti (srov. rozsudek ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 277/2015 - 44)."*

[86] Ačkoli je provedení revize před dokončením fotovoltaické elektrárny závažným pochybením, zdejší soud v citovaném rozsudku konstatoval, že i přes tento nedostatek nelze v určitých případech licenci na výrobu energie ze slunečního záření zrušit s ohledem na dobrou víru žadatele o udělení licence. Za specifické okolnosti svědčící pro upřednostnění dobré víry před zrušením udělené licence zdejší soud v citovaném rozsudku považoval především to, že autorizovaný revizní technik nepostupoval úmyslně a vědomě chybně a stěžovatelka nemohla ani při patřičné míře obezřetnosti odhalit chybu revizního technika v aspektech, na nichž se neshodnou ani renomovaná vědecká pracoviště. Nedostatky provedené revize a revizní zprávy totiž mohou být dány v důsledku nedostatečného či nejednoznačného normativního rámce stanovujícího postup při revizi a

z toho případně plynoucí nesprávné, ale v té době zcela běžné praxe aprobované rovněž žalovaným.

[87] Zodpovězení otázky, zda stěžovatelka byla v dobré víře vzhledem k okolnostem projednávaného případu o oprávněnosti udělené licence, bude ovšem možné teprve tehdy, když bude postaveno na jisto, zda revize elektrárny byla provedena před jejím dokončením nebo nikoliv. Jestliže bude prokázáno, že revize byla provedena před dokončením elektrárny, bude nutné se dále zabývat tím, zda byla stěžovatelka v dobré víře, že splnila všechny požadavky na udělení licence a předložila všechny potřebné doklady včetně revizní zprávy a ani při patřičné míře obezřetnosti nemohla odhalit případné nedostatky revizní zprávy vzhledem k praxi v druhé polovině roku 2010.

[88] Závěrem se zdejší soud vyjadřuje k námitkám stěžovatelky, které nebyly podřazeny pod výše uvedené okruhy. K rychlému doručení vyhotoveného rozsudku zdejší soud konstatuje, že z takového postupu nelze usuzovat na pouhé formální ústní jednání, neboť krajský soud již dopředu věděl, jak rozhodne. Jestliže byl krajský soud po jednání schopen rychle písemně vyhotovit rozsudek a doručit jej, svědčí to pouze o jeho pečlivé přípravě.

[89] Nejvyšší správní soud rovněž uvádí, že posouzení spolupráce mezi žalobcem a žalovaným, která měla dle stěžovatelky vést k údajnému porušení principu právního státu, není předmětem tohoto řízení. Pokud žalovaný nyní stěžovatelce vyvrací argumenty, které předkládal žalobci, není to pro projednávanou věc rozhodné, neboť zdejší soud může vycházet pouze z toho, co bylo předloženo a uvedeno v rámci tohoto řízení.

[90] Navržené důkazy stěžovatelkou zdejší soud neprováděl, neboť by to bylo nadbytečné vzhledem k závěru obsaženému v tomto rozsudku, a to nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu krajským soudem. Dokazování případně doplní krajský soud v dalším řízení.

V. Závěr a náklady řízení

[91] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.), v němž je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[92] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu

pokračování